

דברי תורה

מאת כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק

אבדק"ק צאנז-קלויזענבורג זעוקללה"ה

גלין ל"ג

[תש"ע]

שנה כ"ו

בעידן רעוא דרעוין פרשת בהר תשל"ח

וידבר ה' אל משה בהר סיני לאמר. דבר אל בני ישראל וכו' ושבתה הארץ שבת לה' (ויקרא כה, א-ב). ובסוף פרשת אמור כתיב (שם כד, יד) הוצא את המקלל מחוץ למחנה וגו', ורגמו אותו כל העדה. וצ"ב סמיכות הכתובים.

במסורה ג' פעמים מצאה, ואם לא מצאה ידו די השיב לו וכו' ויצא ביובל ושב לאחזתו (שם כה, כח), ואידך ולא מצאה היונה מנוח (בראשית ה, ט), ואידך גם ציפור מצאה בית ודרור קן לה אשר שתה אפרוחיה (תהלים פד, ד), וצ"ב. וזקה"ק בישמח משה מבאר לפי דרכו בכמה אופנים.

בביאור הענין נראה ע"פ דברי זקה"ק בדברי חיים עה"פ אם בחקתי תלכו, ופירש"י שתהיו עמלים בתורה, וז"ל, יש להסביר לענ"ד, דלכאורה למה קראו רש"י ז"ל עמל בתורה. דהנה באמת מי שעושה המצוה והתורה באהבה לא מקרי עמל כלל ואדרבה הוא המנוחה, כמ"ש רש"י ז"ל בברכות דלכן נקרא מקום המקדש מנוחה יעו"ש בדבריו, [וכן וירא מנוחה כי טוב (בראשית מט, טו), ובתר"י בברכות (ג): מבאר הא דאמרינן היוצא מבית הכנסת אל יפסיע פסיעה גסה, המעם מפני שנראה כמי שיוצא מן המנוחה אל המנוחה והוא הפך שבית הכנסת שהיא בית התפלה היא המנוחה ויש לו לשמוח בשיבתו בה]. וכן האמת דמחמת האהבה נחשב כל העמל כלא ורק למנוחה יחשב, [בבחינת וירא מנוחה כי טוב].

וזקה"ק הד"ח ממשיך, ורק כשאנו עוסק בתורה באהבה הוא לעמל בעינינו, אך אעפ"כ הזהירנו חז"ל (ערכין טו:): דיעסק בתורה אפילו שלא לשמה [ואפילו שעסקו בתורה הוא אצלו כקרדום לחפור וכעטרה להתגדל בו], כי באמת התורה נקראת מאורסה לנו ואעפ"י שחטא ישראל הוא והתורה מחזרת אותו למוטב, וזה באמת שכרת עמנו השם בחורב בנתינת התורה שתורה תהא לנו מאורסה לעולם, [ואע"פ שאינו מרגיש טעם ומתיקות בהתורה הק' ובחמדתה, עכ"ז נתן לנו השי"ת התורה לעסוק בה בבחינת ארוסה], ולבסוף המאור שבה יחזירנו למוטב [ויקדשנו ויטהרנו], וא"כ י"ל דזה כוונת רש"י ז"ל אם אפילו תהיו עמלים בתורה, שלא מחמת האהבה, אעפ"כ היא נקרא הליכה בחק וברית, ועי"ז יגרום [שהמאור שבה יחזירנו למוטב] שונתתי גשמיכם, היינו גשמייות והתאוות יכבשו תחתיכם, עכתודה"ק בתוספת ביאור.

ועל פי דרכו יבואר מה שאנו מברכים אשר נתן לנו תורת אמת וחיי עולם נטע בתוכנו, דאחר שאדם למד תורה כל היום, מתבונן בעצמו ואומר אוי לי ואוי לנפשי הלא לא הרגשתי שום חיות ותענוג בהתורה"ק, אפילו לא לכה"פ כמו בשעת אכילה ובשאר תענוגי עוה"ז, ולבו נשבר בקרבו, אך שוב מתחזק האדם כששם אל לבו שע"י הלימוד שלא לשמה יבוא לידי לימוד לשמה, כי המאור שבה יחזירנו למוטב.

לזה מברכים אשר נתן לנו תורת אמת, דהיינו תורה לשמה, ואע"פ שאנחנו לא הרגשנו שום חיות דקדושה בהתורה"ק, ולא למדנו תורה לשמה, ואדרבא עשינו כעטרה להתגדל בה, עכ"ז וחיי עולם נטע בתוכנו,

שנמע בתוכנו התורה כנטיעה ממש, ודוגמת נטיעה בשדה כשמכנים הגרעין באדמה נרקב הגרעין לגמרי ונראה שלא יוצמח מזה מאומה ולבסוף היא מגדלת פירות, כן בעסק התורה אע"פ שבתחלה עוסק בה שלא לשמה, לבסוף יהיה בבחינת נמע בתוכנו, כנטיעה ממש, שבסוף ילמוד תורה לשמה כראוי. ולזה מסיימים בברכה ברוך אתה ה' נותן התורה, שהשי"ת נתן לנו התורה על אף שעדיין אין אנו מרגישים טעם בהתורה"ק ולומדים תורה שלא לשמה, ועל אף שהזהירנו חז"ל (ברכות יז:) כל העוסק בתורה שלא לשמה נוח לו שלא נברא, עכ"ז שלא לשמה כזו ניחא, כי זהו לתועלת שלבסוף יעלה ויצמח לשמה.

*

בזה נבא אל ביאור המסורה, בהקדם דברי האוה"ח הק' שמפרש הכתובים כפרשתינו (כה, כו-כח), וז"ל ואיש כי לא יהיה לו גואל, ע"ד מאמרם ז"ל (תנחומא מצורע ד) אין איש אלא הקדוש ברוך הוא דכתיב (שמות טו, ג) ה' איש מלחמה, כשלא יהיה לו גואל כי אין איש שם על לב, אין מנהל ואין מחזיק ביד אומה ישראלית להשיבה אל אביה, אל תאמר כי ח"ו אבדה תקוה, אלא והשיגה ידו ומצא כדי גאולתו אמרו ז"ל (דב"ד ב, כג) כי היסורין והגלות הם תקון האומה להכשירה, והוא מה שרמו והשיגה ידו, ע"ד אומרו (דברים ב, טו) יד ה' היתה בם, שהיא מרת הגבורה החובטת באומה בגלות המר, ובאמצעות זה ישיג למצוא כדי גאולת הבית.

וממשיך וחשב וגו', הנה לצד שהמכר הוא בעונותינו כאומרו (ישעיה ג, א) הן בעונותיכם נמכרתם, והעון הוא חוב על האדם, בשעת קריעת השטר צריך לעשות חשבון החוב שעליו ולפרוע הנשאר, והוא אומרו וחשב את שני ממכרו, השנים שנשאר הבית מכור ויתנכה לפי שיעור השנים מעונות ישראל, והעורף ישיב, ע"ד אומרם ז"ל (ויק"ר כא, ה) במשפטי התשובה ותיקוניה תשובת המשקל אם אדם נהנה מהעון יסגף עצמו כשיעור מה שנהנה מהחטא ובוה יפרע חובו, וכמו כן יעשה אדון העולם כשיקרב זמן הגאולה, והוא מאמרם ז"ל (סנהדרין צח:) שיהיו חבלי משית, ובוה ושב לאחזתו, פי' חוזר אל הקב"ה גם על ישראל ע"ד אומרו (דברים ל, ג) ושב ה' את שבותך, ואמרו ז"ל (מגילה כט.) ישיב לא נאמר אלא ושב וגו'.

ובזה מבאר ואם לא מצאה ידו די השיב, פירוש ואם יראה האדון כי אין כח בעם לסבול חבלים עוד, ורבו חובותיהם למעלה ראש ואפס בהם כח הסבל, והיה ממכרו עד שנת היובל, שהוא זמן המוגבל לגאולה בעתה, ואז יוצא ביובל ושב לאחזתו, כי קץ הגלות ישנו אפילו יהיו ישראל רשעים גמורים ח"ו, עכדה"ק.

ולפי זה נראה דלעת כזאת כשרואים שהכח הטומאה מתגברת כל כך, עד שנראה רח"ל שא"א עוד לשוב אליו ית', הרי אפילו עבודה קטנה ופחותה חשובה מאד בשמים. כי גלוי וידוע לפני יודע כל תעלומות שבני קל חי יודעים ומאמינים באמת שיש בורא ומנהיג לכירה ורצוננו לעשות רצונך, אולם כשבאים לקיים מצותיו ולהוציא מחשבות לבנו מכח אל הפועל, ואפילו כשאנו מקבלים ע"ע ומבטיחים להשי"ת שמהיום והלאה נתנהג כשורה, אין ביכולתנו לכבוש את ההר הגדול הזה, ואין אנו מוצאים מנוחה בעבודתו ית"ש, ולכן לא יבוה השי"ת לעבודה כזו כי לא בזה ולא שקץ ענות עני (תהלים כב, כה), כיון שרואה השי"ת במצב הדור שאין בימינו צדיקים שילבנו ויטהרו את נשמותינו ושיפיה בנו רוח טהרה, אומר השי"ת ראו בני הכיבי אפילו שאינם מרגישים טעם ומתיקות התורה הם לומדים ועוסקים בהתורה"ק, ואינם מבליים הזמן, ואינם הולכים לתיאטראות ותועבות, וזהו חשוב מאד בשמים.

וזוהי מעלתן של ישראל, מי כעמך ישראל גוי אחד בארץ, שאף כשאנו מרגישים רק טעם בארציות ובגשמות אנו עובדים אותו ועוסקים בתורתו, דבזמן שמרגישים ערבות של נופת צופים בהתורה"ק אין שום רבותא

כשלומדים, אך בדור חושך ואפילה, – שאנו דומים לתינוק היונק משדי אמו שאינו מבין שזהו חיותו ואמו משדלתו ומכריחו לאכול – ועכ"ז עוסקים בהתורה, זהו מעלתן ושבחן של ישראל.

וזה דבר המסורה, ובהקדם דברי זקה"ק בישמח משה (פרשת ד"ה במסורה, באופן ג') שידוע דיונה לכנסת ישראל מתילה, וידוע דהשכינה הק' נמשלה לציפור. וז"ש במסורה ולא מצאה היונה מנוח, שכנסת ישראל אינם מוצאים מנוחה בעבודתם ואינם מרגישים טעם וערכות בהתוה"ק, מ"מ לא יבזה השי"ת בעבודה כזו, ולא מצאה ידו, כי יודע שאין ביכולתו להתגבר על יצרנו הרע, ולכן די השיב וגו', וכשיגיע הזמן יבא ויגאלנו כפי' האוה"ח הנ"ל, כי אף בזה גם צפור מצאה בית, השכינה הק' מתענגת אף בלימוד כזו, שאין לו להקב"ה בעולמו אלא ד' אמות של הלכה בלבד.

על זה אמרו (תמיד לב:) כל העוסק בתורה בלילה שכינה כנגדו, שאף במצב גרוע מאד בבחינת לילה, עכ"ז כשיושב בעל הבית אצל גמרא, על אף שרק שפתותיו נעות או שהוא מתנמנם, שכינה כנגדו, שאף בזה השכינה מתענגת, בחי' גם צפור מצאה בית.

*

עוד יבואר עפ"י מה שפירשו המפורשים (רש"י; רבינו יונה; רע"ב ועוד) המשנה (אבות פ"ד מ"ד) ר' ינאי אומר אין בדינו לא משלות הרשעים ולא מיסורי הצדיקים. כי אע"פ שמן הדיון הוא רשע וטוב לו צדיק ורע לו, מ"מ אין אנו משיגיין לטעם הדבר, והיא מן הדברים אמתיים שאין ידענתו משגת תשובה למענה זו, וזהו שאמר ירמיהו (ירמיה יב, א) צדיק אתה ה' כי אריב אליך אך משפטים אדבר אותך מדוע דרך רשעים צלחה שלו כל בגדי כגד, [וכן אמר דהמע"ה (תהלים עג, יב) הנה אלה רשעים השנו חיל,] ועל זה נאמר אין בדינו לא משלות הרשעים שאנחנו יודעין באמת שיש טענה לדבר ואין אנו משיגיין לדעת אותה, את"ד.

ומציינו באחר שהיה רבו של רבי מאיר שיצא לתרבות רעה כשחזא לישנא דחוצפית המתורגמן דהוה גריר ליה דבר אחר, ואמר פה שהפיק מרגליות ילחך עפר נפק חטא (קידושין לט; חולין קמב:). ואם בארוים נפלה שלחבת, שהוא היה תנא אלקי ולא עמד בנסיון, מה יענו איזובי קיר, ומכ"ש בדורנו דור חושך ואפילה, שמקוים בנו כל המקודש מחבירו חרב יותר (אגרות הרמב"ן אגרת ז) ויהודים המחזיקים עצמם באמונה הקדושה שפלים ונכזים בתכלית השפלות, משא"כ הכופרים והרשעים רשעי עמנו הם הצליחו דרכם, והן הם על הגובה בחינת אעלה על כמתי עב אדמה לעליון (ישעי' יד, יד), ויהודים יראים ושלמים יושבים בין תנור לכיריים מדוכים בעניות, ואין בדורנו מי שיתרץ זאת, ואם אלישע בן אבויה לא היה יכול לתרץ זאת, א"כ אין פלא כשבשר ודם קרוין מחומר עפר ואפר כשוראה דרך רשעים צלחה אינו יודע איפה לפנות אם לימין או לשמאל.

בזה יפורש המסורה ובהקדם דברי זקה"ק בישמח משה (פרשת ד"ה במסורה, באופן ד') דאיתא בזוה"ק (פרשת בלק) דציפור הוא הסטרא אחרא. וזהו ולא מצאה היונה מנוח, שהמבול והתהום שטפו העולם במומאה, ויהודי כשר אינו מוצא מקום מרגוע בכל העולם, ואילו גם צפור מצאה בית, שהטומאה מצאה לעצמה בית, דככל שהוא רשע וטמא יותר, מצליח ביותר, ולכן ולא מצאה ידו די השיב, שאין מי להשיב להרשעים, כמאמר דהמע"ה (תהלים עג, טו) אם אמרתי אספרה כמו הנה דור בניך בגדתי וגו', ואין מי שיתרץ התמיהה זו תורה וזו שכרה, והלא הקב"ה גומל טוב לשומר מצותיו ומעניש לעוברי מצותיו, ולכן ויצא ביובל ושב לאחזתו, כדברי האוה"ח שהקב"ה בעצמו יודע תעלומות לב ילמד זכות עליהם שלא היה באפשרותם להתגבר על כח הטומאה, והשופט ודיין אמת מכיר ויודע שנסיגות אלו גבהו למעלה מראש ולא היה באפשרותם להתגבר עליהם, לכן ירחם השי"ת עליהם ויגאלם גאולת עולם.

*

איני רוצה לדבר אבל מוכרחני לומר, שכל הצרות והתלאות באים בשביל עון ביטול תורה, ועצה היעוצה להנצל מזה הוא שיקום לפנות בוקר לעסוק בדברי תורה, כמו שמוכח בזה"ק (ויקרא כג, ב) אוף הכא קודשא בריך הוא קאמר הודע אליו חמאתו אשר חמא ושפיר מלה והכי הוא דלא כתיב או נודע אליו כמה דכתיב (שמות כא) או נודע כי שור נגח הוא, ומאן דקאים בליליא למלעי באורייתא אורייתא קא מודעא ליה חוביה ולא באורח דינא אלא כאמא דאודעא לברה במלה רכיך והוא לא אנשי ליה ותב בתיובתא קמי מאריה. ועל זה הוא עיקר התגברות היצר, ורואים זאת בעליל שאפילו אברכים יראי ה' בעלי צדקה שמדקדקים בקלה כבחמורה, עכ"ז בלימוד התורה מתגבר היצר"ר עליהם, וכ"כ קשה להם ללמוד כמה שעות ברציפות גפ"ת ולהעמיק בעומקה של הלכה.

וזה ברור אצלי שבדורינו העיקר הוא לימוד התורה כמאמר חז"ל (ב"ב ה.) אין ישראל נגאלין אלא בזכות תנויי שנאמר (הושע ה, י) גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם. לפיכך מתגבר על זה היצר, שאינו מניח להארם לפתוח ספר, וכשברצון האדם ללמוד הוא מטרידו במצוות אחרות ובלבד שלא יעסוק בתורה, וכמו שרואים אברכים שמיד אחרי חתונתם, קונים ארון ספרים יפה ומהודר, וביתם בית מלא ספרים. אבל את הספרים אין בהם צורך זולת להיותם מונחים משוכצים יפה עם עוד הרבה כרכים מפוארים. ובוודאי זהו יותר טוב מלהכביל הכופרים שממלאים בתיהם בספרי כפירה ומינות, אבל אוי לאותה בושא.

זו היתה עיקר דרך הבעש"ט ותלמידיו הקדושים, שתבעו תמיד שיעסקו בהתורה"ק, ולא עם הארץ חסיד. ולדאבונינו כשמבקשים מאחד שיתענה שני ימים, או שילמוד שני ימים רצופים, יבחר יותר להתענות שני ימים, ורואים זאת בחוש איך שהיצה"ר מתגבר על זה, וזהו הגורם לכל הצרות והתלאות, ומי שלא טחו עיניו מראות רואה שאין לך יום שאין קללתה מרובה משל חברתה, ובכל יום חיים בפחד ומורא מה יולד יום, ואנחנו דויים וסחופים בין האומות, ועכ"ז אינם שבים להשי"ת ע"י עסק התורה, שזהו התכלין היחידי נגד היצר כמאמרם ז"ל (קידושין ל:) בראתי יצר הרע ובראתי תכלין תורה שמה. וכבר חלפו ימי הספירה ושבת מברכים החודש סיון מתקרב ובא, ומי חישב שבשנת תשל"ח עוד נהיה בין הגוים, ושירדפו אחר תענוגי עוה"ז ותאוות ממון וכדו'.

יש מכתב קודש מאחד מתלמידי הבעל שם טוב זי"ע שכותב שבעוה"ר יש לכל העולם לב אבן ואטמו אוניהם משמוע דברי תוכחת מוסר לשוב להשי"ת. ומה נענה אנן בדורינו איפה, אפשר למצוא אברך שיכול להעיד על עצמו שלבו מתאוה רק אחר מצוות ומעש"ט, ומקיים שויתי ה' לנגדי תמיד, ואיני מדבר ממדרגות גבוהות. ובקשתי מכם שתקבלו דברי ואל תלכו בדרך עקש ופתלתול, ואל תפתו מפיתוי היצר, אלא זאת תדעו שבלי תורה א"א להתקרב אליו ית"ש ולהיות יר"ש ולא הוב השי"ת באמת, וכבר אמרתי שאפילו השואה וכל המשחיתים ומחבלים לא הועילו להחזירנו בתשובה שלמה לפניך.

בזה יורמו עוד בדברי המסורה, ולא מצאה ידו די השיב, שאין בדינו לשוב ולהתקרב להשי"ת, והסיבה לכך, כי גם צפור מצאה בית, שהטומאה שורר אצלנו בבתינו, ואין לך יום שאין קללתה מרובה משל חברתה, ומדוע אין אנו יכולים להבריא ולבער הטומאה מתוכינו, כי ולא מצאה היונה מנוח, שאין אנו מוצאים מנוחה בהתורה"ק בחינת וירא מנוחה כי טוב, ואין אנחנו עוסקים בהתורה"ק אלא עיקר עסקינו הוא בתאוות עוה"ז, לפיכך מצאה הטומאה מקום מנוחה אצלנו. כי אם תכתוש את אויל במכתשת לא יסור אולתו ממנו, דהלא אויל הוא וכסיל בחושך הולך, ולכך אף אם מוכה ונחבל אינו מבין ונשאר באולתו.

*

בזה ניתנה ראש ונשובה אל פתח דברינו, דהנה מצינו (שבת פג.) למה נקרא שמה סיני שמשם ירדה שנאה לעולם. והלכה בידוע שעשו שונא ליעקב (רש"י פ"ד וישלח לג, ד). והעצה היחידה לבטל כח הטומאה ואוה"ע הוא ע"י לימוד התורה, שבזמן שהקול יעקב מצויה אין ידי עשו שולטות (ב"ר סה, ב).

זקה"ק ממאלטשאווע זי"ע בספרו באר שבע (פרשתן) מביא מדרש (ע"י בספר נחל קדומים להחיד"א בפרשתן) שהטעם של מצות שמיטה הוא כדי להשלים מה שנחסר מעסק התורה ועבודת השי"ת בששה שנים שני חדשים בכל שנה שהם חדשי ניסן ותשרי שעסקים בהם בעבודת השדה. כדאיתא בגמרא (ברכות לה:): שאמר רבא לרבנן במטותא מינייכו ביומי ניסן וביומי תשרי לא תתחזו קמאי כי היכי דלא תטרדו במוזנייכו כולא שתא. והטעם שאז הם ימי הקציר והבציר.

ולבאורה דבר זה צריך ביאור, האם שני חדשים אלו של ניסן ותשרי שהם מלאים מצוות צריכים תקון. אך באמת אילו היו מתנהגים בשני חדשים אלו כדבעי לא היו צריכים להשלימם, אולם בעוה"ר רואים איך שאף המצוות שמקיימים הוא רק כמצות אנשים מלומדה, לכן בשלמא כל השנה כאשר אין לנו המצוות כמו בניסן ותשרי להגן עלינו עוד אפשר להמליץ זכות שהיציצה"ר מתגבר עלינו לבל ישובו להשי"ת, אבל בימי ניסן ותשרי שהם תקיפים במצוות, אם גם אז אינם מתבוננים לשוב ולהתקרב להשי"ת התביעה גדולה פי כמה, לזה נתן לנו שנת השמיטה כדי לתקן חדשים אלו, כמו שפסח שני ניתנה לטמאי נפש, כך נתן לנו השמיטה כדי להשלים מה שחסרנו.

לבן אחר שאמרה התורה"ק בסוף הפרשה הקודמת הוציא את המקלל מחוץ למחנה וגו' ורגמו אותו כל העדה, נתייראו בני ישראל, שאם במדבר ברור דעה שאחז"ל (תנחומא פר' בשלח) שלא ניתנה תורה אלא לאוכלי המן, וברור שהיה עמהם משה רבינו והיו מאוכלי השליו, וענני הכבוד הגינה עליהם, גרמה הטומאה לזאת, א"כ מה יהיה כשיכנסו לארץ ישראל ארץ זבת חלב ודבש ויהיו טרודים בשדות ובכרמים.

לזה ממשיך הכתוב וידבר ה' אל משה בהר סיני לאמר, אל תיראו כשהיה טומאת האוה"ע גוברת, כי ע"י עסק התורה שניתנה בסניני אפשר לבטלה, וכי תאמרו מה יהיה עם ימי ניסן ותשרי, ע"ז אמר ושבתה הארץ שבת לה, השי"ת שהוא חושב מחשבות לבלתי ידח ממנו נדח חישב עצה ותושיה לבני ישראל שאל ידחו לגמרי, ונתן לנו שנת השמיטה שנוכל לתקן את אשר עוותנו.

יעזור השי"ת כאשר שמענו כן עוד נחזה, וירא בעמלינו וישא לכל חטאתינו, ויתן בנו כח לשוב ולתקן את אשר עוינו, ויחננו דעה לעבדו באמת ובלב שלם, ויתקבלו תפילותינו לרחמים ולרצון לפני אדון כל, ויוושעו בני ישראל בכל מקום שהם בבני חיי ומוזני רויחי ברוחניות ובגשמיות, והחודש הבא עלינו יתהפך לטוב, ושיהיה סוף וקץ לכל צרותינו, ויגאלנו גאולת עולם במהרה בימינו אמן.

תוכן הענינים :

- ע"י לימוד התורה אפילו שלא לשמה המאור שבה יחזירנו למוטב. ביאור בברכת התורה.
- בדורנו אפילו עבודה קטנה ופחותה חשוב מאד בשמים.
- בזמננו אין פלא כשבשר ודם קרוץ מחומר עפר ואפר כשרואה דרך רשעים צלחה אינו יודע איפה לפנות אם לימן או לשמאל.
- זה ברור שכל הצרות והתלאות באים בשביל עון ביטול תורה.
- רק ע"י לימוד התורה אפשר לשוב ולהתקרב להשי"ת.
- ענינה של שמיטה שניתנה לנו שנוכל לתקן מה ששחתנו.

לעילוי נשמת הרה"צ **רבי שמעון נתן נטע זצ"ל**
בהרה"צ **רבי אברהם שלמה זצ"ל** בידערמאן
אדמו"ר מלעלוב – ביתר
נלב"ע כ"ו אייר תשס"ח – ת. נ. צ. ב. ה.
הונצח ע"י הרוצה בעילום שמו

לזכרון בהיכל ה'

לעי"נ הגה"ח רבי **שלום אליהו צבי ז"ל**
בן יבלחטי"א הרה"ח מוה"ר **אשר לעמל זילבער הי"ו**
מראשי הכותבים במכוננו במסירות מופלאה
נלב"ע ז"ך אייר תשנ"ט לפ"ק – ת. נ. צ. ב. ה.
הונצח ע"י חברי ה"מכון" מוקירי זכרו הבהיר

לעי"נ הרה"ח מוה"ר **יהודה בן הרב משה שמואל ז"ל**
נלב"ע כ"ח אייר תשנ"ד לפ"ק – ת. נ. צ. ב. ה.
הונצח ע"י משפחתו משפחת בריסק הי"ו

לעי"נ הרה"ח מוה"ר **יצחק ב"ר ישראל דוד הכהן ז"ל**
נלב"ע כ"ג אייר תשנ"א לפ"ק – ת. נ. צ. ב. ה.
הונצח ע"י בנו
הרה"ח מוה"ר **אשר זעליג הכהן בערגער הי"ו**
העוסק במסירות בעבודת הקודש של הפצת ה"דברי תורה"

גליון זה נדבת

הרה"ח מוה"ר **ישראל אשר פישער הי"ו**
לרגל שמחת אירוסיו בנו הבה"ח המו"מ בתויר"ש
כמר אליעזר צבי נ"י – למז"ט ובשטומ"צ

גליון זה נדבת

הרה"ח מוה"ר **משה אברהם פרענקעל הי"ו**
לרגל שמחת הולדת הבת **אלטא צבי שתחי**
למז"ט ובשטומ"צ

גליון זה נדבת

בנש"ק הרב **ברוך הלוי זילבערמאן הי"ו** - לאנדאן
לרגל שמחת תגלחת בנו **יוסף דוד נ"י**
למז"ט ובשטומ"צ

מכון להוצאת דברי תורה

מאת כ"ק מרן אדמו"ר הגה"ק זצוקללה"ה
שעי"י איגוד חסידי צאנז

718.431.1055